

ut albo Gossipio abstergetur caput baptizati facto
Chrismate unctum. Vicecomes de Antiq. Baptism.
rit. lib. 5. cap. 17.

Pastor Sacerdos dat baptizato, vel Patrino can-
delam accensam, ad significandum, oportere, *Ut sic
lucet lux vestra coram hominibus, ut videant opera
vestra bona.* Ivo Carnotensis *Serm. de Sacram. Neop-
phyt.* & ad denotandas Nuptias spirituales contra-
ctas ab anima cum Christo. S. Cyrilli. Jerosol. *Pro
Catech. ad Baptiz. ibi: Et sponsales lampadas vobis
donate.*

Dicitur, *Vade in pace, & Dominus sit tecum;* vi-
ce oculi, quod olim baptizato infigebat Minister.
S. Cyprian. *epist. 59. ad fid. episc.* tum ad innuen-
dam pacem, gratiam, & charitatem Christi; tum
ad significandam parentelam, & cognitionem spi-
ritualium initam in Sacramento. Tertullian. *de Ve-
land. Virgin.* Cardin. Baronius *Anno 294.* Et omnes
aditantes congratulabantur. Nicephor. *lib. 3. Hist.
Eclesiast. cap. 37.*

Antiquitus baptizati statim introducebantur in
Ecclesiam ad audiendam Missam; & ad Sanctissi-
mam Eucharistiam recipiendam. S. Clemens Pa-
pa Primus *epist. 3. de off. Sacerd.* Et S. Dionys.
Areopag. de *Ecl. Hierarc. cap. de Baptismo.* Imo
etiam parvuli communicabantur sub specie Sangui-
nis tantum; & ideo jejuni portabantur ad Baptis-
mum. Hug. Victorin. *lib. 1. de Sacram. cap. 20.*
S. Augustin. *ad Bonifac. contra Hæres. Pelag.* Eminent.
Card. Brancati in *Dissert. de Sacro Viatico
pag. 146.* Sed quia sequebatur aliquando irreverentia,
ob rejectionem Sanguinis, ceperunt Sacerdotes
dare parvulis simplex vinum non consecratum,
de quo Alcuin. & Magrius in *suo Hierolexic. Verb.
Baptismus. col. 3. in princ.* Deinde imponebatur in
capite baptizati sertum, seu corona. Sever. Alexand.
lib. de Sacram. cap. 20. & erat in signum victoriæ,
& dignitatis Regalis. S. Gregor. Nazianzen. *Orat.
23. in laud. Heron.* & *Orat. 40. in J. Baptism.* Dabatur
etiam baptizatis lac. & mel. Tertullian. *de
Corona milit. cap. 3. lib. 1. advers. Marcion. cap.
14.* ad denotandam simplicitatem, & novitatem vi-
tæ; juxta illud 1. Petr. 2. *Sicut modo geniti infan-
tes, rationale sine dolo lac concupiscite, ut in eo
crescatis in salutem.* Et ad significandam dulcedinem
Evangelicæ legis, posthabita austeritate legis Mo-
saicæ. S. Hieron. in *Isa. cap. 55.* Et ideo optime
S. Agnes ad Tyrannum dixit: *Lac, & mel ex ejus
ore sumpsi.* Lect. Brev. 2. 1. *Januar. ex S. Ambros.
serm. 90.* Et usque ad præsens hanc caeremoniam ob-
servant Æthiopes. Magrius *d. Verb. Baptismus. col.
3.* Et Mofchi ulterius imponunt baptizatis ad col-
lum crucem ex auro, vel alio metallo, quam jugi-
ter portant cum summa devotione, itaque, si quis in
morte eam non haberet, privaretur Ecclesiastica sepul-
tura; Et quamvis sint proclivi in Venerem, non
audent peccare, nisi deposita illa Cruce. P. Meno-
chius in *Storis Centur. 1. cap. 95.* Dabant Baptiza-
ti stipem, seu elemosynam Sacerdoti, quem etiam
excipiebant convivio cum Patrino. S. Gregor. Na-
zianz. *Orat. 40. in Baptism.* quod fuit prohibitum
in *Moguntin. Concil. 2. cap. 16.* Et istidem baptiza-
tis donabantur imagines Agni in cera alba benedi-
cta, ut intelligeret, se propter Agni Christi Do-
mini acerbissimam mortem, pro humano genere o-
bitam, salutaribus Baptismi aquis ablutos fuisse;
& studeret, se Christianarum virtutum officia, &
præcipue manufacturam, quæ in Agno elucet, o-
mnibus demonstrare. Durand. in *Rat. div. offic.
10* Hinc Romæ servatur mos consecrandi Agnos Ce-
reos per Summum Pontificem primo anno sui Pon-
tificatus, deinde in quolibet septennio, feria tertia
Paschæ, & illos solemnè ritu distribuendi Sabba-
to in Albis, quia eo die noviter baptizati tanquam
Agni novelli istidem sacris imaginibus cereis dona-

bantur. Casalius *d. part. 1. cap. 5. pag. 50.* & Hiero-
lexic. Magrii *Verb. Agnus Dei. col. 3.* Vide de
benedictione Agnorum Dei ex cera alba purissima,
quam facit Papa eruditionis plures à me collectas
de Sacrificio Missæ Decif. 42. num. 65. Tandem per
Notarium sebat registratio nominum baptizatorum;
qui etiam celebrabant Anniversarium diem sui Bap-
tismi, sumpto exemplo à Gentilibus, qui recolebant
festum diem Nominalium, nempe in quo sibi
nomen fuerat impostum. S. Gregor. Nazianzen.
Orat. 40. in J. Baptism. & Tertullian. *de Idololat.
cap. 16.* Hierolexic. Magrii *d. Verb. Baptism.* Ca-
salius *d. part. 1. cap. 5. & Joseph Vicecomes Diem
Antiq. Baptiz. Ritu.* Hodie Parochi notant diem
Baptismi, & valet ad probandam etatem. Barbo-
la *de Paroch. cap. 7. num. 4. Rota part. 2. recent.
decif. 699.*

DECISIO XLVI.

ARGUMENTUM.

Quia frequenter scribant Historici ex Mulieribus
monstra nasci, quæ an baptizanda sint, multi
dubitant; ideo in præsentì Decisione referuntur
octo genera Monstrorum, de quibus in summario,
& docetur, quæ sint capacia Baptismi.

SUMMARIUM.

- 1 Centauri, Hippocentauri, seu Onocentauri quinam
sint?
- 2 Fauni, Satyri, & Homines Pilosi an den-
tur?
- 3 Tritones, & Homines marini an reperian-
tur?
- 4 Nymphæ, Nereides, Sirenes, seu mulieres mari-
ne an dentur?
- 5 Cynocephali qui sint?
- 6 Nani, Pigmæi, & Pumili homines an, & ubi
existant?
- 7 Gigantes an dentur, ubi, & quomodo gignan-
tur?
- 8 Androgyni, & Hermaphrodita qui sint? & unde
dicantur?

Tstantur historiz non semel à puerperis edita
esse monstra; ideo hæc materia Monstrorum
plene est explicanda, & pro fundamento proponi-
tur Casus: Non puerum, sed Monstrum peperit Puer-
pera. Vocatur Parochus ad baptizandum; Quæ-
ritur, quid ei agendum? Pro intelligentia hujus ca-
sus, & antequam deveniatur ad ejus resolutionem,
cum ex Philoophis, Medicis, & Historicis plura
scripta fuerint de Monstris; ne Parochos lateant ea,
quæ naturam, causas, & qualitates Monstrorum at-
tingunt; & ut facilius discernere, ac judicare vale-
ant, quid sibi faciendum circa administrationem
Baptismi, si aliquando casus baptizandi aliquod mon-
strum eveniat; placuit sequentia dubia, breviter ta-
men proponere, & dilucidare.

DUBIUM I.

An dentur Centauri, Hippocentauri, & Ono-
centauri.

Centaurorum nomine censentur Monstra illa,
quæ habent externam speciem hominis pro
medietate; & pro alia medietate Bestiæ; adeunt
monstra illa, quæ referant speciem semihominis,
& semiequi, appellantur Hippocentauri: quæ vero
semihominis, & semiasini figuram portant, Ono-
centauri dicantur. Hæc monstra reperiri alii negant,
alii affirmant, alii dubitant.

Quod

Quod non dentur hæc monstra in rerum natura
autumati sunt Tullius *lib. 1. Tuscul. Quest. 1. lib.
2. de Natur. Deor. Lucretius Poeta lib. 4. Solinus
cap. 13. Seneca lib. 8. epist. 59. Galenus lib. 3. De
Ursar. & Justinian. Imper. In Institut. tit. de In-
utilib. stipulat. §. 5. ibi: Aut si quis rem, quæ in re-
rum natura non est, aut esse non potest, dari stipula-
tus fuerit, veluti Stichum, qui mortuus sit, quem vi-
vere crederet, aut Hippocentaurum, qui esse non pos-
sit, inutilis erit stipulatio. Idem docent Celsus, Ac-
cursius, & alii DD. in 1. Si ita stipulatus. 97. de
Verb. obligat. Ac tenuit S. Augustin. *lib. 18. de Civit.
Dei cap. 13. ibi: Fabule fide sunt de Triphlema,
&c. De Minotauris, &c. De Centauris, quodæquorum,
hominumque fuerit natura conjuncta.**

Dari autem Centauros, Hippocenturos, & Ono-
centauros arbitrati sunt ex scriptoribus antiquis Pli-
nius *lib. 7. natur. Hist. cap. 3. Elian. lib. 17. c. 9.
Hist. Var. Plutarch. in convivio Sapient. & S. Hieron.
in Vita S. Pauli Primi Eremitæ cap. 6. ubi refert,
Diyum Antonium euntem ad inviscendum S. Pau-
lum, obvium habuisse Hippocentaurum in deserto;
à quo sibi iter fuit ostensum; quamvis dubitaverit,
an fuerit Diabolus. Sed Scriptura Sacra in *Isaia
cap. 34. Vers. 14. ait: Et occurrent Demonia Onocen-
tauris, & Pilosi (id est satyri) clamabunt alter ad
alterum. Ex modernis vero scriptoribus hanc opin-
ionem tenet Alexandr. in *Hist. Monstror. cap. 1.
de Homine. Delius Comment. in Hercol. Oetum.
Joan. Euseb. Nierimberg. lib. 5. Hist. Natur. cap. 8.
Georg. Stengelius de *Monstris cap. 2. §. 17. Theatrum
Vitzæ Humanæ Verb. Monstrum. Torrelblanca
lib. 2. cap. 32. Majolus in *Diab. Carnicul. Colloq. 2.
& alii, quos citat, & sequitur P. Galpar. Schotus
in sua *Physica Curiosa lib. 3. cap. 1. §. 2. ductus
attestationibus, & exemplis Aristot. lib. 2. de *Hist.
animal. Plinii lib. 7. Hist. Natur. cap. 3. Olai Ma-
gini lib. 21. Hist. Septentr. in *Præm. lib. in cap. 1. &
Pindari Oda Pyb. 2. ubi affirmat in Thestalia cir-
ca Montem Cælium quemdam Virum nomine Cen-
taurum se commisisse cum equibus, indeque fo-
bolem utrique parenti similem fuisse editam. Ma-
tri infernæ, Patri supernæ, ideoque Hippocentaurum
vocatam, nempe natam ex Equo, & Centauro.********

Dubitant verò de veritate utriusque opinionis Æ-
lian. *lib. 17. cap. 9. Hist. Animal. Cardin. Baron.
Anno 343. & alii apud Lælium Bificol. lib. 12. Ho-
var. subscit. cap. 4. putantes, esse potius Poetarum
figmenta, & vanam simplicis populi persuasionem,
derivatam ab inspectione prima seforum in equis,
quos medios homines, & medios equos stantes à
longis æxistimaverint; quod quidem accidit R. P.
Aloysio Carniolo Soc. Jesu religiosissimo Viro, &
mihi, 25. ab hinc annis, iter simul habentibus oc-
casionem Visitationis hujus Diocesis, in montibus se-
pente Communium, ubi à longè aspeximus virum
quemdam carbonarium stantem, & habentem, à
pedibus usque ad ventrem fiffiferium sibi inhærens;
adeo ut abscondita inferiori media parte corporis,
videbatur esse Centaurus, & nobis risus causam de-
dit.*

Affirmativam opinionem credimus veriore ob
multiplicia Historiarum exempla, de quibus idem
Schottus *d. lib. 3. cap. 1. §. 2. lib. 5. cap. 27. Vers.
Seminis confusio.* Ubi ita scribit: In Peruviana Hi-
storia regionis illius locis Simios eximia magnitudinis
cum mulieribus commisceri; indeque oriri Monstra
capite, & pedibus humanis; manibus vero, & pe-
dibus Simæ, reliquaque corpore bisverso, sine voce ar-
ticulata. Et ex alio successu relato per Fortunium
Licetum, (olim Lectorem in hoc Archigymnasio
Patavino, & Magistrum meum) in suo libro de *Mon-
stris lib. 2. cap. 68. nefarium quemdam se commi-
cuisse Vaccæ, & ex ea generasse, non Vitulum,
sed puerum; qui fuit baptizatus, & Christianam pie-
De Sacramentis in genere.*

tatem colebat; solitus tantummodo ruminare her-
bas, & pascere Prata. An autem Hippocentauri,
& Onocentauri, si nascantur, sint baptizandi, dice-
mus infra in responsione ad Casum.

DUBIUM II.

An dentur Fauni, Satyri, & Homines Pilosi?

DE Satyris, Faunis, & Pilosis animalibus, spe-
ciem humanam præferentibus; frequens est
memoria apud antiquos auctores, Plinium *lib. 7. c. 2.
Plutarch. in Vita Scyllæ, Diodorum Siculum lib. 1.
Biblioth. de Ostrid. Elian. lib. 16. S. Hieronym. c.
7. In Vita S. Pauli Erem. primi; & Isaiam cap. 13.
Vers. 20. & d. cap. 34. Vers. 14. & alios relatos per
eundem P. Schottum in *Physic. Cur. d. lib. 3. cap. 2.
Et ex modernis de istidem animalibus mentionem fa-
ciunt Nieremberg. lib. 5. Hist. Natur. cap. 9. Giral.
Histor. Deor. Synag. 15. Delius *lib. 2. Dissq. Magic.
q. 27. §. 2. Natal. Comit. lib. 5. Mytholog. cap. 8.
Theatr. Vita Human. Verb. Satyrus, & Torrelblanca
lib. 2. Dissq. Magic. cap. 33. Qui omnes cen-
cent dari quidem Faunos, Satyros, & Homines Pi-
lotos, sed esse animalia silvestria saltationibus, &
veneris turpibus actibus propensa, ut ex Alberto
Magno notat Nieremberg. *d. lib. 5. cap. 9. quæ quid-
dem absque dubio expertia sunt ratione, & incapacia
Sacramenti Baptismi.****

DUBIUM III.

An dentur Tritones, & Homines Marini?

Tritones, seu Homines marini sunt homines
Pisciformes, qui nascuntur in mari; Oceanus
enim non minus, quam Terra est ferax Monstrorum,
& de his mentionem faciunt Plinius *lib. 9.
Hist. Nat. cap. 5. Alex. ab Alexandro lib. 3. Genial.
Dier. cap. 8. Gelfner. de Aquatilib. 4. Nieremberg.
d. lib. 5. cap. 14. & Ramusius tom. 1. Navig. refert
in Littore Æthiopico, ultra bonæ spei Promontorio
ultra fuisse reperitum Piscis cadaver homini persimile,
homine tamen longè magis procerum, cui cutis
erat squamis contexta, capilli durissimi. Et Olaus
Magnus *lib. 21. cap. 1. tradit, In Norvegiæ Ocea-
no marina quædam monstra esse, quibus est humana
facies, simul cum Monachorum cuculli quadam simi-
litudine. Petr. Hispanensis part. 11. cap. 22. refert
ad Renatum regem allatum fuisse Matinum homi-
nem. De alio restatur Guiccardin. in *descriptione
Belgii. Anno 1523. tertio die Novembris* reperitum
fuit Romæ in Ripa majore marinum Monstrum ho-
miniforme usque ad umbilicum, deinde Piscis bifi-
da cauda, in similitudine speciem recurva. Aliæ exem-
pla habentur apud P. Schottum *d. lib. 3. cap. 3. ubi
ponit quatuor effigies; & de his non est dubitan-
dum, esse irrationabilia animalia, & nullatenus bap-
tizanda.***

DUBIUM IV.

An dentur Nymphæ, Nereides, Sirenes, seu Mu-
lieres marinæ?

HIS nominibus significantur marina monstra fe-
minæ, quæ frequenter in Oceano visa, &
reperita sunt; Pisces scilicet speciem humanam o-
fifentantes, sed elegantissima forma adinstar mulie-
rum. Describuntur à P. Athanasio Kircherio in
*Itinere exstatico 2. Dialog. 3. cap. 1. pagin. 623.
his verbis: Corne caput hujus femelle, longa qua-
dam Casarie, at minime pilosa, sed in cirros quosdam
carnos, & pulposos distensa, vestitur. Vides
faciem quidem pulchram, oculorum vivacitate de-
coram,*

eorum, & blandam; sed qui ad decoris complementum unice desiderabatur, naso destituta. Brachia solitis hominum longiora; manusque non in digitis modo humano discretas, sed adinstar pedum anserinorum cartilagine interceptas, ad natandum à natu-
 sic constitutas. Aspicte rotundas, & tumidas mamillas; quam candore niveo pectus, venterque nitent; quanto splendore consuecent. Sexus tamen discrimen ob caudam piscis, eamque prolongam, cum qua corpus terminat. De his speciosis monstris marinis loquitur Plinius Nat. Hist. cap. 5. Alex. ab Alexand. lib. 3. Genial. Dier. cap. 8. Majolus in Dieb. Ganic. colloq. 9. & Schottus d. lib. 3. cap. 4. §. 1. & seq. ubi §. 3. observat, Sirenes alias esse aquatiles, alias volatiles, quæ ex Pausania, & Suida in Mari prætereuntium aures cantilenis suis demulceant, & in mortis discrimen adducant: unde Ovidius lib. 3. de Arte amandi cecinit:

Monstra maris Sirenes erant, quæ voce canora
 Quilibet admittis detinere rates.

Cæterum apud Bravos fuisse Sirenem, quæ diceret formare Crucem, venerari Christi Imaginem, multa muliebria munia obire refert idem Schottus d. lib. 3. cap. 5. §. 3. Nihilominus non est credendum habuisse animam rationalem, quia & Pitytachi, & aliaæ aves dicunt fari, & similes solent crucem formare, & alia servitia facere; ideoque reputandæ sunt incapaces Baptismo prædictæ omnes Sirenes, Nereides, & Nymphæ. Tandem paucis ab hinc annis vidisse in Mare Æthiopiæ Piscem Mulierem appellatum; formæ scilicet, staturæ, speciei similis mulieri, cum mamillis, brachiis, manibus, quinque digitis, & coxiis, excepto capite, & pedibus, illud enim erat, quod habet Tinctæ, hi vero resolvebantur in cauda piscium, testatur R. P. Joannes Antonius Cavatius Capucinus in Historia Regnarum Congo, Matambe, & Angola lib. 1. num. 132. Typis data Bononiæ anno 1687. ubi sculpta ejus imago inspicitur.

DUBIUM V.

An dentur homines Cynocephali?

Homines Cynocephali sunt illi, qui habent caput caninum, & hos reperiri in India, & in Tartaria magna refert Plinius lib. 7. cap. 2. Elianus Hist. Anim. lib. 4. cap. 46. Marcus Polus lib. 3. cap. 18. Vincent. Belluacens. lib. 31. Specul. Hist. cap. 11. & S. Augustin. lib. 16. de Civit. Dei cap. 8. & Isidor. lib. 11. Etymol. c. 3. Porro Schottus cit. lib. 3. cap. 6. putat plures fabulas de his Cynocephalis esse confictas; & potius ex astutia, & vastitate alicujus nationis, eidem caninam fuisse faciem impactam. Quod si daretur casus de baptizando canicipite adulto, esset advertendum, an vocem humanam, an intelligentiam, & usum rationis haberet. Quod si esset recens natus, omniaque alia membra humana haberet, & præcipue pectus, & cor; periculumque esset in mora, posset baptizari sub conditione, si homo es; ut dicemus cum Theologis infra. Plures Cynocephalos ortos refert Fortunius Licetus lib. 2. de Monstris c. 58. ex Auctoribus ibidem per eum allegatis.

DUBIUM VI.

An dentur homines Nani, Pigmæi, & Pumili?

Nanos quotidie videmus etiam in regionibus nostris, præcipue apud Marchiones, Principes, & Reges; etsi non ita parvos, ut erat ille apud Ducem Bavaricæ, de quo refert P. Schottus d. lib. 3. cap. 7. §. 1. quod in convivio ejusdem Castellandis fuit Nanus ipse armatus cum brevi hasta,

& gladio accinctus, inclusus in artocreate, vulgo Passiccio, & sic portatus in Mensa: cumque Dapifer artocreas frangeret; inde Nanus erumpens; & stricto gladio super mensa, gladiatorum in morem saliens, omnibus risum, & admirationem intulit. Aliorum Nanorum puillam staturam narrat Nierimberg. Hist. Nat. lib. 5. cap. 16. quos ipse in Austria Regis Hispaniarum viderat. Et Cardanus libr. 11. de subtil. asserit, se vivente circumferri solum in Italia virum perfectæ ætate, cubiti longitudine, in Pitytaci cavea. Ego quoque Romæ vidi in domo unius ex Principibus dictæ Almæ Urbis Nannum ita pumilem, ut cum quid mali, vel insolentia alicui faceret, loco carceris reponeretur in cavea ex filis ferreis, & lignicolis constructa, quæ eundem includebat, tamquam Pitytatum, in Aula suspensa continebat. Porro Nanos esse homines rationales, & capaces Baptismi quisque videt.

De Pygmæis varii varia scripserunt. Horum esse magnum numerum in superiori Ægypto, unde Nilus profuit, scribit Aristoteles lib. 8. de Hist. Animal. cap. 12. Plinius Natur. Hist. lib. 4. cap. 11. lib. 5. cap. 29. lib. 6. cap. 10. & cap. 30. & lib. 7. cap. 2. Pomponius Mela lib. 3. de Situ Orbis, a. gens de Sinu Arabico, & Arabiæ urbibus, ait: Fuere interius Pygmæi, minutum genus, & quod pro satis frugibus contra græs dimiticando defecit. Idem scribit Ælian. lib. 15. de Animal. cap. 29. & ex modernis Scripturibus Nierimberg. lib. 5. Hist. Nat. cap. 16. & 18. & alii ex navigationibus in Indias nostras, & præteriti sæculi, relati per Schottum d. lib. 3. cap. 7. §. 2. testantur reperisse, & vidisse Pygmæorum nationes, & Pygmæos dari concedit Licetus de Monstris lib. 1. cap. 12. Contra negat dari Pygmæos Strabo lib. 2. Geograph. Albertus Magnus, Cardanus, Aldovrandus, & alii apud Schottum d. cap. 7. §. 3. qui §. 4. eisdem confutat, confirmando existentiam Pygmæorum ex Scriptura Sacra, ubi Ezechiel cap. 27. Vers. 11. in descriptione Tyri Urbis, ait: Filii Aradii cum exercitu suo erant super muros tuos in circuitu: sed & Pygmæi, qui erant in turribus tuis, præteritas tuas suspenderunt in muris tuis per gym: ipsi compleverunt pulchritudinem tuam. En igitur Pygmæi à Tirtis vocati, & collocati in Turribus tum ad tutelam, quia erant eximii sagittarii; tum ad pulchritudinem; nam ab urbis majestatem, & splendorem maximè facit prædicatorum è variis nationibus electorum numerus. Ita Nierimberg. d. lib. 5. cap. 18. Igitur his stantibus, censendi sunt Pygmæi capaces Sacramentorum, tamquam homines rationales, etsi pumili.

Nihilominus P. Kircherus in mundo Subterraneo lib. 8. sect. 4. cap. 4. agens de dæmonibus subterraneis, qui solent apparere in regionibus septentrionalibus, & caliginosis, sub forma Nanorum, putat hos esse Pygmæos. Sed à sententia Schotti non est recedendum, manita tantorum Auctorum, qui à testibus oculatis intellexerunt Pygmæos veros homines existere, ultra Sacræ Scripturæ auctoritatem.

DUBIUM VII.

An dentur Gigantes?

Affermat Moyses in Sacra Genesi cap. 6. vers. 4. ubi: Gigantes autem erant super terram in diebus illis. Et isti sunt parentes à secuto viri famosi, ubi Cornelius à Lapide ita scribit: Burgensis putat Gigantes fuisse demones humana specie incuborum. Valelius putat gigantes fuisse filios demonum incuborum. Philo putat homines sceleratissimos vocari gigantes. Sed certum est, gigantes fuisse homines non-

monstræ statura, robore, latrociniis, & tyrannide insignes. Et paulo post subdit: Gigantes maximè generati sunt ex filio Seth (bi enim vocatur Filius Dei) qui intergeneris erat viribus, & jam à primæva integritate degenerantes, summo amore, ardoreque libidinis, toti in terram, & ventrem projecti, filiius Cain (hæ enim vocantur filii hominum) utpote pulcherrimis agglutinati sunt. Fecit enim libido, ut natura in iis omnem suam vim, & extremum potentie sue exereret; & ita vastissimi, ac validissimi homines prognati sunt. Vide hic, ut robur aquæ, ac virtus vel virium parentum in proles transfundatur. Rectè cecinit etiam Poeta Horatius lib. 4. carm. 4.

Fortes creantur fortibus:
 Est in Juvencis, est in equis patrum
 Virtus, nec imbellem feroces
 Progenerant Aquile columbanæ.

Et de hoc vide infra Decif. L. n. 6. Exploratores quoque reversi à terra Sancta dixerunt populo Hebræo, Num. c. 12. vers. 34. Populus, quem aspeximus, proceræ staturæ est: ibi vidimus monstra quedam staturæ Enach. de genere Giganteo, quibus comparati, quasi locuste videbamur. Et omnis pluribus aliis attestationibus Scripturæ Sacræ, de quibus in Bibl. Concordan. nota est statura Gigantæ Goliathi Gethæi Palæstini, quem occidit David. 1. Reg. 17. 4. Quare relicti fabulis de Atlante, de Bryareo, de Polyphemo, de Orione, & similibus, dari Gigantes testantur Pompon. Mela lib. 3. de Situ Orbis cap. de India. Solinus in Polyss. cap. 5. Plinius lib. 7. cap. 16. S. Augustinus de Civit. Dei cap. 9. ubi Ludovicus Vives affirmat vidisse dentem molarem S. Christophori in ejus Templo, pugna majorem. Plurima autem exempla hominum giganteæ staturæ horum temporum, præcipue in Indis Orientalibus, & occidentibus refert ex fidelissimis testibus P. Schottus in sua Physica Curiosa d. lib. 3. cap. 8. ubi §. 6. subit, causam, cur Gigantes nascantur, præscriptis fabulis, & commentis Judæicis, esse semen utriusque genitoris copiosum, crassum, calidissimum, spiritibus affluens, & ferè expers. Alia pariter exempla non injucunda recitat Antonius Masinus Bononiensis in Schola Christiani cap. 35. de reperitis gigantum cadaveribus, & ossibus; quorum unum Cranium capiebat modium tritici. Hos igitur esse baptizandos, quatenus fidem amplectantur Christianam, nemo inficiabitur.

DUBIUM VIII.

An dentur homines Androgyni, & Hermaphrodite.

Androgyni sunt Mari-femina, participantes utrumque sexum, sic dicti ab ἀνδρ, quod virum, & γυν, quod mulierem significat. Hermaphroditæ vero dicuntur à Mercurio, quem Græci vocant ἑρμῆ, & à Venere, quam eisdem ἀφροδίτη dicunt; quoniam Venere à Mercurio compressam autumant, talem prolem genuisse, quæ sexum utrumque participat. De horum existentia ita scribit Aristoteles lib. 4. de Generat. Anim. cap. 4. Nonnulla etiam duplici genitali, altero maris, altero femine nascuntur. Plinius lib. 7. cap. 2. & 3. Nierimberg. Hist. Nat. lib. 8. cap. 6. notat, plures Hermaphroditos in Virginia America Provincia nasci; & Schottus in cit. lib. 3. cap. 10. recensitis Historiographorum, & Medicorum testimoniis, subdit, unum fuisse Hermaphroditum, qui tamquam femina nuperat Viro, ex quo filios, filiaque peperit, & nihilominus ancillas comprimebat, & ex iis generabat: quem commemorat etiam Licetus de Monstris lib. 2. cap. 53. ubi narrat anno 1561. in Scotia fuisse Androgynam, quæ herili filiz uterum implevit. Similem feminam ego comperi in Vistationibus hujus Dicecesis Patavinæ, cujus maritus attestabatur mihi, eandem ultra vas femineum, habere etiam virile De Sacramentis in genere.

membrum, quo ipsa alias feminas comprimebat, de qua etiam mentionem feci in meis Decisionibus de Penitentia Decif. 43. num. 6. Causam hujus monstruositatis nonnulli referunt in influxum lyderum, dicentes tunc præcipue Androgyni formari in utero materno, quando fit conceptus tempore conjunctionis Mercurii, & Veneris in signis bicorporis, cujusmodi sunt Gemini, Virgo, Sagittarius, & Pices. Sed verius est Hermaphrodituram causam provenire ab ubertate materiz feminalis in utroque genitore; qua effusa facultas formatrix æqualibus viribus in utramque materiam incumbit, & sic in uno, eodemque fetu utrumque sexum imprimit. Ita Majol. Colloq. 3. ex Alberto Magno lib. 18. de Animal. tract. 2. cap. 3. Quando autem Hermaphroditæ possint contrahere Matrimonium, vel Sacros Ordines sumere, non est hic locus decidendi; videantur Doctores in l. Queritur. ff. de stat. homin. Moralitæ de Sacram. Ord. & Marim. & ex Theologis Mairius in 4. sent. disp. 7. num. 427. & Eminent. Cardin. de Lauræa de Ordin. disp. 9. num. 13. nec non prædicta mea Decif. 43. de Penitentia, in qua copiosè tractavi hanc materiam de Hermaphroditis, declarando varia genera eorumdem, & signa à Medicis tradita ad cognoscendum, an prævalerent sexus masculinus, vel femininus ad effectum tum succedendi in fideicommissis, tum recipiendi Ordines Ecclesiasticos, vel contrahendi Matrimonium. Satis enim est hic docere, non esse difficultatem circa Baptismi collationem sive baptizetur tamquam mas, sive tamquam femina: imò si sexus cognosci non possit, potest imponi nomen sive masculinum, sive femininum ad arbitrium baptizantis, eò quia (ut diximus supra in Decif. 44. num. 11.) sunt rationes, & Doctores pro utraque opinione; apud Gobat de Baptism. tract. 2. num. 338. & 339. nec non n. 429. ubi advertit ex Soto in 4. sent. disp. 1. q. 5. art. 8. Veri. Postremum denique; cuidam feminae in prædicta ætate prominuisse foras sexum masculinum; & plurimas consimiles mutationes de feminis in mares narrat Tiraquell. de Legib. Connub. l. 1. n. 100. & 101. Delrius Disquis. Mag. lib. 2. q. 22. docentes & contra non reperiri apud aliquem, quod vir mutatus fuerit in feminam, quia natura tendit ad id, quod est perfectum. Etsi Licetus de Monstris d. lib. 2. cap. 54. relatis pluribus exemplis puellarum, quæ sexum masculinum post hæc assueverat, subjungat etiam masculos femineam naturam induere posse, ex testimonio Aufonii Epigram. 68. cui tamen obstat illud vulgare: Pictoribus, atque Poetis fuit semper fingendi potestas. Porro si daretur casus, quod Monialis professæ mutaretur in virum, ipsa egredi deberet Monasterio; & decere posset uxorem, quia vota facta de castitate servanda tamquam femina, non sunt extendenda ad statum masculinitatis, nisi renoverit, ut dixi in d. Decif. 43. de Penitentia, & scribit Diana part. 5. tract. 14. resol. 49. quæ sedet in Coord. tom. 7. tract. 1. resol. 341. ubi allegat Texedam, & Torreblan. profe contra Portellum. Et Pignatellus tom. 4. consul. 34. ubi ait, nostra ætate Assisi hunc casum evenisse; & probat, professionem fuisse ab initio invalidam, quia Monialis ab initio erat vir, quamvis non constaret de sexu virili, tamquam abcondito, & in natura sub membranâ retento; qui postea vi calor naturalis foras erupit, quando facta est mutatio sexus; & de hac penis eruptione agit copiosè idem Licetus d. lib. 2. cap. 54. & ex doctrinis Medicorum prædicta mea Decif. 43. de Penitentia, non abique magno studio extensa.

De naturali in presenti dubio, quæ subdividitur in *Intrinsicam*, & in *Extrinsicam*. Causa *intrinsicam* est semen per carnalem copulam effusum in utero materno; quod vitatur, vel per excessum, vel per defectum, vel ob incongruam commixtionem, sive indebitam collocationem, vel ob uteri angustiam, vel ob eisdem in membranas non probam distinctionem, aliamve pravam dispositionem, aut conformationem. Semen excessivum est causa monstrorum, ex Aristotele *lib. 4. de Generat. Animal. cap. 4.* ubi demonstratur frequentiores hominum congressus in carnali copula ex Galeno *lib. de Histor. Philosoph. & Alberto Magno lib. 18. de Animal. cap. 6. & lib. 2. Physic. tradit. 2. cap. 3.* Cardano *lib. 12. de subtilit. & ex Liceto d. lib. 2. cap. 60. & seqq.* ac aliis citatis per Schottum in *Physic. Cur. lib. 5. c. 27.* ubi colligit, quod ex horum Auctorum doctrina feminis superfluitas facit, ut fetus vel plura acquirat membra, ut sex digitos, tres vel quatuor manus, pedesve, aut duo capita, (ut quia sic vel exiguum, vel debile, spiritibus vitalibus destitutum) ut fetus non nascitur omnia membra; & monstruosus in aliqua corporis parte nascitur, in causa esse dicitur. Ob incongruam feminis commixtionem pariter generantur monstra: quamvis enim Deus primi Maris Adami corpus ex luto, primæque Feminæ ex Adami Costâ formaverit, formatique animam infunderit; reliquos tamen homines ex copula Viri, & Feminæ, & ex feminis ambotum permixtione, quoad corporis formationem progigni voluit; cui ipse deinde format, ac penitus absoluto infunderet animam rationalem à se creatam. Quapropter observant Medici, & Anatomici, quod mixta ambo femina & maris scilicet, & femina in utero femineo, illic quædam tenui tunica, ex calore uteri producta, concluduntur, & insit ovarii tenuissima pellicula conclusi, copulantur; atque hanc vocant conceptionem. Postea producantur alia tunica, tanquam munimenta fetus; & consicitur membrana Chorion appellata, quæ extenditur crescente fetu, & post partum, in fasciculum conclusa, rejicitur, ex ipsa tamen altera tunica dicta *Amnion* valde mollis, ambians totum fetum humanum, ut à lædentibus defendi possit; in brutis vero sit alia tunica dicta *Ooloides*. Interim ex feminibus ita mixtis emergunt subtilissimæ fibræ, ex quibus primum omnium bifurcata quædam vena, per umbilicum postea factus ad uterum matris directæ, deducitur. In altero hujus venæ ramo sanguis colligitur, ex quo hepar generatur; ex altero vero ramo reliquæ omnes venæ sunt, quæ ad unum truncum in superiori jecoris parte, nempe ad venam cavam referuntur. Deia ope virtutis seminalis producitur cor cum suis venis. Subinde cerebrum, nervi, ossa, cum suis cartilaginibus, & membranis, & ex iis corpusculum compaginatur, in quod Deus Optimus Maximus animam ex nihilo creatam infundit. Igitur sex primis diebus post conceptionem, materia seminalis utero contenta est ad instar lactis. Subsequentibus aliis novem diebus in sanguinem mutatur. Aliis duodecim consolidatur; reliquis decem, & octo usque ad quadragesimum tantum omnia membra perfectissimam formam adipiscuntur, ut deinceps fetus tantummodo augeatur. Unde Versus:

Sex in lacte diet: ter sunt in sanguine terni:
Bis seni carnis: ter seni membra figurant.

Quæ omnia me suaum faciunt, quod si bestia feminet in utero mulieris; vel vir nefandam copulam exerceat cum bestia, & in ejus vulva semen humanum profundat; est disputabile sit, an homines rationales possint generari, ut videmus infra in *Dubio 16.* & nihilominus monstragigni possint tam in utero mulieris, quam in utero bestiarum, quæ habeant speciem humanam; ut de *Hip-*

poecentauris, & *Oncocentauris* diximus supra, quamvis expertia rationis, ut post longam disputationem consentit Schottus in *d. lib. 3. Physic. Cur. cap. 5. §. 3. Vers. Tertio*, & in *lib. 5. cap. 27. Vers. Seminis confusio*. Hanc opinionem fulciunt exempla relata à *suprad. Antonio Masino cap. 1. pag. mibi 8.* & *9. videlicet, Navarra Anno 1471.* ortum esse monstrum cum tribus capitibus, viri uno, canisaltero, & felis tertio. Anno 1474. Papie canisalter peperisse selem cum humana facie. Et Audria aliam mulierem pariter peperisse tres feles, duos maculos, alteram feminam. His addendus noster Fortunius Licetus de *Monstris d. lib. 2. cap. 71. & 72.* ubi plenè examinat hanc dubitationem.

Uterius monstra efficiuntur ob indebitam collocationem feminis in utero: nam dum matres toto graviditatis tempore otiosæ domi sedent, vel decessatis curibus, curvo, & promo in genua corpore stant, dum onus subeunt, vel ventrem fasciis, aut vestibus arctius constringunt, uterumque comprimunt, enituntur fetus obfisos, repandos, gibbosos, pedibus; aut aliis corporis partibus difortos. Et idem est dicendum, si feminis non fiat æqualis distinctio, & distributio ab omnes partes fetus; vel quia sit nimis crassum, & durum sperma, quod obruat virtutem genitalem, atque formatricem; vel quia sit nimis aqueum, ac fluxile; ex quo ossa, nervos, venas, arterias, aliaque partes solidiores efformare non possit, ut ex Medicis, ac Anatomicis philosophatur Schottus *d. lib. 5. cap. 27.* Et hæc de causa Naturali *intrinsicam*, ob quam nascuntur Monstra. Sed examinanda sunt duo sequentia dubia necessaria scitu. Videlicet:

DUBIUM XIII.

An Imaginatio Matris sit causa Monstrorum?

Extrinsicam, sed præcipua causa monstrorum est Imaginatio Parentum, & præcipue Matris. Licetus de *Monstris lib. 2. cap. 42. & cap. 84.* Idem de *Humani fetus Constitut. cap. 16.* Plurima sunt exempla vetera, & nova. Gallinam ovis incubantem, milvi aspectu perterritam exclusisse pullos milvino capite scribit Avicena *lib. 1. d. Animal. Regina Æthiopiæ* ex Rege Marito Æthiopiæ filiam albam edidit, cum sæpe apertisset statum candidam propè thorum collocaat. Heliodorus *lib. 1. de Rebus Æthiopiæ.* Anno Christi 1232. In Pontificatu Martini Papæ IV. Matrona de familia Ursinorum peperit filium villosum, & in speciem Ursi unguis armatum, quæ illi peperit imaginem Ursorum, quæ in dicta domo erant depictæ. Lycosten. Ann. 1282. Item Anno 1599. Matrona aliquando honesta Venetis edidit gemellos ita conjunctos, ut æge sexus discerni possent. Pudentis partus pudenda causa fuit, nempe profusio imago suspensa in thalamo, qua complexus sponsum exprimebatur. Stengelius de *Monstr. ca. 5. §. 13.* Bononia Uxor pharmacopolæ gravida, cum læpæ angues excoctos observasset, ac vehementius appetivisset, puerum angusto capite peperit; ut ex Aldrovando refert Schottus *dit. lib. 3. cap. 30. §. 3. Vers. Dabium non est.* Qui §. 1. etiam narrat le legitime Historiam memorabilem mulieris gravide, quæ postquam vidisset in eredo pegmate amputari capita nonnullorum reorum, paulò post peperit infantem Acephalum. Alia refert exempla idem Schottus *dit. lib. 5. cap. 28. §. 4.* concludens cum his verbis Divi Hieronimi: *Hæc foeminarum est natura, ut quales perspexerint, sive mente cogitaverint, in extremo voluntatis estu, dum concipiunt, talem sobolem procreent. Et enim Anima in usu Venero formas extrinsecas intus transmittit, earumque satiata typis, rapit species earum in*

pro.

DECISIO XLIX. ARGUMENTUM.

Disputatur famosa Quæstio, an dentur demones Incubi, vel Succubi, & anhi possint generare Monstra, vel cubando cum mulieribus, vel succumbendo cum Viris?

SUMMARIUM.

- 1 Demones incubi, aut succubi an generent Monstra?
- 2 Demones incubos, vel succubos non dari, opinio DD.
- 3 Quod dentur, verior opinio DD.
- 4 Exempla demonum incuborum cum mulieribus.
- 5 Generare an possit diabolus incubus cum muliere?
- 6 Demones incubi ops procreati an baptizandi?
- 7 Demones nunquam succubum in vitio nefando.
- 8 Homo ex demone succubo nasci non potest.

Curiosum autem super alia omnia hucusque examinata est sequens

DUBIUM XIV.

An ex Demone incubo, & muliere succuba, vel Viro incubo, & Demone succubo generetur Monstrum?

Tamet si demones non sint corporei, nec vim naturalem habeant generandi prolem; nihilominus quæstio antiqua, ac celebris est, an demones possint, & soleant in assumpto corpore, & in speciem viri configurato commisceri cum viris? Quod est querere, an dentur demones incubi, & succubi; incubus enim demon est, qui sub specie virili veniens incubat femine; Succubus autem dicitur, qui sub muliebri figura succubans viro, muliebria patitur.

Et quod demones officium viri, vel feminæ in coeundo exercere non possint, plures Doctores opinati sunt apud Torreblancam *lib. 2. cap. 30.* & Euginum de *Perenni Philosoph. lib. 8. cap. 26.* ac alii multi, quos citat *Delrius Disquisit. Magic. lib. 2. quæst. 15.* & hanc sententiam negativam tuetur Joan. Wierus *lib. 3. de Præstigiis demonum in cap. 18.* & novissimè Pignatell. *tom. 4. consulti. 101. n. 2. & 3.*

Potè affirmativam sententiam tam multi, & graves tuentur Auctores, ut sine pertinaciæ nota ab illa discedi non posse videatur: nam in ea est S. Thom. in *2. sent. d. 8. q. 2. in quæst. disputatis q. 6. art. 8. de Miraculis.* Item *1. part. q. 51. art. 2. & 2. q. 96. art. 3.* Card. Toletus in *Summa lib. 4. cap. 15.* Alphonsus à Castro de *Justa Heret. puni. lib. 1. cap. 16.* Anan. *lib. 4. de Natura demonum.* Sprenger. in *Malleo part. 1. q. 4. & part. 2. q. 1. cap. 4. & q. 2. cap. 7.* Vallesius de *Sacr. Philosoph. cap. 8.* Delrius *d. lib. 2. quæst. 15.* Pierius *lib. 8. in Genes. disp. 3.* Toftatus in *Genes. cap. 6. q. 6.* Licetus de *Monstris d. lib. 2. cap. 90.* Schottus in *sua Phys. Curios. lib. 1. cap. 21.* ubi refert S. Augustinum hanc eandem opinionem tenentem *lib. 15. de Civit. Dei cap. 23.*

A qua quidem opinione non esse recedendum, comprobant exempla plurima, quæ passim leguntur in Historiis Sacris, & apud pios Auctores de commercio carnali, & conjugali copula inter demones, & mulierem; ac inter Viros cum demonibus, quorum aliqua refert idem Pignatellus *d. tom. 4. con-*

propiam qualitatem. Ex hac causa Monstra nascentia, cum sint homines informati rationali anima; dubium esse non potest, quod sint baptizanda. Verum ad quem finem permittat Deus nasci monstra, nimis alta Quæstio est. Nihilominus sit

DUBIUM XIV.

An monstra ad Præstigiū, vel punitionem malorum nascantur?

Diximus monstrorum nascentium aliam esse causam supernaturalem, & hæc in eo consistit, quod ipsa Monstra sint signa Dei, volentis incautos mortalium animos monere, aut sanare. Non me latet, id negare Fortunium Licetum *d. lib. 1. de Monstris cap. 3. & cap. 2.* ex Philosophicis rationibus ibi per eum consideratis. Cæterum sicut per somnia, per Prophetarum oracula, per varia prodigia, ita & per monstra, atque monstruosa præmonere solet Deus, non tam probos, & cultui suo adiectos, sed improbos quoque; nec singulos tantum homines, sed integras etiam nationes, & gentes, ut ratiocinatur Schottus *d. lib. 5. cap. 29.* ubi exempla plurima adducit, & illa præcipue, anno nimirum 578. quo Puer in Thracia natus est sine brachiis, & ab umbilico deinceps in piscem desinens. Item canis capite Leonino, & alius fetus quadrupes; quibus monstris infelix Mahometi adventus, qui terra marique dominari cepit, demonstratus fuit. Anno 914. fetus editus est in lucem canino capite, significans mortem Christianorum illius temporis, se mutuis moribus lacerantium. Circa Annum 1389. natus est puellus quadrimanus, & quadrupes, qui portendisse dicitur Schisma Benedicti XIII. antea *Petrus de Luna* nominatus. Anno 1512. Monstrum natum Ravennæ capite cornuto, pede rapacis avis, genuo oculato, alius loco brachiorum instructum, & sexu utroque deforme, excepit bellum finitimum inter Julium II. Pontificem cum universa penè Italia, & Ludovicum XII. Galliarum Regem.

Sunt etiam supplicia, & punitiones malorum monstra ipsa, quæ signantur; licet enim secundum Philosophos in eis natura erret, & à præstituto sibi fine aberret, nihilominus Deus ubique, & semper certo sine agit, secundum additissimas consilii sui rationes. Sint aliqua exempla. Anno 938. referente Cardin. Baronio Anglorum Galliarum Rex incestuosus contraxit nuptias cum muliere sibi cognationis jure propinqua, quæ illi peperit Filium habentem collum, & caput anserinum. Anno 1575. maritus quidam malè tractans uxorem suam prægnantem, quadam die illi dixit iratus: Utiq; tu gestas demoneum, quem ego gladio confodiam. Non longè post Uxor filium peperit, dimidia inferiori corporis parte bene formata, sed superiori horrida, & tetra cum cornibus, quales vidimus demones pingi. Bagatta in *admir. orb. Christ. tom. 2. lib. 1. cap. 2. §. 2. num. 8.* Hic rememoranda monstra caudata in punitionem Anglorum, à quibus contempti fuerunt Sancti Archiepiscopi Augustinus, & Thomas, ut in Dubio nono. Alia legantur in Schotto *d. lib. 5. cap. 29. §. 2.* & alia apud Anton. Masinum *cap. 27. in Schola Christiani pag. 240. & 241.* Sed illud supra omnia admirandum, quod quidam Ludovicus Roosfel, ridens dolores Uxoris suæ parturientis, quasi eos simularet, ex imprecatione Uxoris, & ultione divina diù dolore maximum in femore dextero perterritus, & post novem menses inde excisus fuit infans masculus, qui nomen Patris sortitus est. P. Berrand. *Lot. trad. 15. Cas. Belg.* & Schottus *d. lib. 5. cap. 3.* Ex his deducamus, Deum summè bonum, simulque justum aliquando erga homines agere ut, Medicum ad sanitatem, aliquando ut Judicem ad pœnam.

consult. 101. num. 4. & Schottus cit. lib. 1. cap. 21. quibus ego addo alterum, quod legi in vita S. Ignatii Fundatoris Soc. Jesu conscripta à P. Daniele Bartoli lib. 5. num. 12. scilicet fuisse mulierem fruentem demone incubo; quæ auditis Patribus Societatis Jesu Missionariis penitentiam suadentibus, & Divinam Misericordiam magnificantibus, se disposuit ad confitenda peccata sua; at metuens accessum demonis incubi, munita imagine S. Ignatii impressa papyro, & ejus consilia suffragio, post multas, & pergraves demonestationes, fraudes, & violentias, meruit ab ejus asu liberari.

Major difficultas est, an ex demone incubo, & muliere succuba generetur fetus, quem Monstruosum deinde enitatur mulier? Et dari generationem, scribit Testatus q. 6. in c. 6. Gen. his Verbis: Demones semen fundere nequeunt, cum corpore non sint, nec habeant unde semen decidant; sed ex viris acceptum ipsi mulieribus infundunt. Duo autem sunt eorum genera. Aliquando enim Demon succubus est, aliquando incubus; prius tamen succubus est, quam incubus. Nam cum viri nocturna semine polluantur, ibi Demon succubus, corpore ex ære in speciem mulierem figurato, semen accipit, servatque, ne spiritus ejus exbalietur, quò sit aptus generationi: deinde semen transformato, induens speciem viri, virile semen quod accepit, in mulierem uterum inserit. Quam rem melius declarat, & faciliorem demonstrat Delcius d. lib. 2. Dissquis. Magic. q. 15. his verbis: Potes Diabolus semen aliunde acceptum (v. g. in ea, quæ seminat viro contigit, illusionem de ferre, & quæ est agilitate, & naturalium rerum peritiam, calorem profluum in semine, quantumvis ille subtilis, & æreus sit, ac facili dissipabilis conservare, & illud demum, quo momento mulier ad concipiendum optime disposita (quod cum non later) tum illud Matrici in infundere, vel naturali vi atrahendum exhibere, & muliebri semini commiscere. Igitur dari potest generatio inter demone incubum, & mulierem succubam ex infusione feminis humani, modo prædicto, quod etiam admittit Licetus de Monstris d. lib. 2. cap. 73. cap. 88. & cap. 90. & opinati sunt gravissimi Theologi, & DD. (præter supra relatos) quos allegat Schot. d. lib. 1. cap. 22. ubi refert plurima exempla; quibus ego addo Bagattam in Admir. Orb. Christ. tom. 2. lib. 1. cap. 2. §. 2. num. 10. Ex Boethio de Reb. Scotor. lib. 8. sic scribentem: Cum puella quadam apud Scotos in Marrea Regione, in nefandam cum Demone incidisset consuetudinem, concepissetque factum, tempore statuto enixa est monstrum undequeque sedum aspectu, quale nusquam visum est.

Cæterum ipse Schottus d. lib. 1. cap. 22. ait, probabilis esse, ex demone incubi commixtione cum mulieribus, nasci non posse humanam prolem. S. Augustinus lib. 15. de Civit. Dei cap. 23. nihil aliud est definire de hac re, de qua etiam Pererius lib. 8. in Genes. ait, se semper dubitasse; prout dubii remanent Ultricus Molitor, Nicolaus Remigius, Vincentius Lucidus, & alii relati ab eodem Scotto d. lib. 1. cap. 22. ubi ad exempla contraria respondet, ea esse suspecta, & fabulosa; & si partus humani verò suscepti fuerint ex demone incubo, supposititios, & aliunde habitos esse credendum. Ego difficultatem habeo in admittenda generatione ex demone incubo ex ea ratione, quòd scilicet virtus generativa consistit in immediata effusione feminis humani in matricem mulieris, quam facit homo cum ea copulatus, & in instantanea receptione cum suis spiritibus ejusdem feminis ab eadem matrice feminea; adeò ut si extra vas feminum fiat humani feminis effusio, statim evanescat generativa virtus, & factus; & quantumvis demone sit sollicitus, velox, atque promptus ad recipiendum semen humanum à viro se corruptente,

vel molliem agente, & illud transferendum in vulvam nefandæ mulieris, nihilominus erit semen illud semen inane, & ad generandum absque virtute, & facultate; quia nulla penitus interposita mora (ut dixi) debet effundi, & recipi; ac à matrice tamquam spongia assumi, complecti, & conservari suis spiritibus, & virtutibus prolificis. Hanc meam opinionem tutantur Conimbricenses lib. 1. de generat. cap. 4. q. 10. artic. 3. Ultricus Molitor lib. de Python. Mul. cap. 7. & 10. & Boguetus lib. de Sortileg. cap. 14.

Concludendum est itaque dari certam conjunctionem carnalem demonis incubi cum muliere ex auctoritate S. Thomæ, & multorum Doctorum, atque exemplorum; incertam autem esse generationem inter eosdem; quæ si aliquando contingat, & non constat, hominem esse rationali anima præditum, sed potius monstrum fuisse generatum, non nisi cum magna consideratione erit baptizandum, & sub conditione, si sit homo rationalis; ex traditis per DD. apud eundem Scotum d. lib. 1. cap. 22. Vers. Dic. secundò, lib. 3. cap. 8. §. 6. Vers. Puto itaque, & lib. 5. cap. 30. §. 3. in fine.

Quòd si loquamur de homine incubo, & de demone succubo, vicem mulieris agente, & proximo re gerente (nam superbum, est immundissimum demone in sodomitica Venete nunquam voluisse esse patientem, & succubum observat Segnerus in Confessario instructo cap. de luxuria) absolute tenendum est, nunquam fuisse natam, nec nasci posse veram prolem humanam; plura enim desiderantur in conceptione, foetus formatione, ejus portatione, nutritione, & coagmentatione, quæ demone quantumvis sapiens præstare minime valet; nimis enim mirabilis est Architectura, & organizatio corporis humani, quam componit natura, Dei ope, sapientia, & bonitate assilente: quòd si aliquando duntur exempla de natis ex Matre demone succuba, eosdem dicendum est supposititios fuisse, & ab aliqua muliere parturiente ablatos, vel ficitos, & omentitos ex aliquo alio demone se puerulum contingente, ut bene notat Torreblanca lib. 2. q. 30. Serarius in cap. 6. Tobie q. 4. Delcius lib. 2. Dissquis. Magic. q. 15. & Scotus d. lib. 1. cap. 22. Vers. Dico tertio.

DECISIO L. ARGUMENTUM.

Tria curiosa dubia resolvuntur: An Pater bellua, & Mater mulier simul generent? Et contra, An Vir Pater cum Matre bellua? Et an feræ diversarum specierum simul coeuntes? Ulterius an defectus parentum transmittantur in filios?

SUMMARIUM.

- 1 Bellua incuba an generet cum muliere succuba?
2 Danorum Regum origo.
3 Homo nasci non potest à Patre bellua, & muliere Matre.
4 An ex Patre Homine, & Matre bellua? Exempla.
5 Rationes pro negativa.
6 Defectus naturales genitorum an transeant in filios?
7 Speciei diversæ si feræ simul coeant, quid generent?

Postquam tractavimus, an ex magna bellua Diabolo monstra possint generari? videamus quid ex aliis belluis irrationabilibus. Ideò proponitur

DUBIUM XVI.

An ex Bellua incuba, & Muliere succuba nascatur Monstrum.

Negat Galenus lib. de Usa part. 3. tenens non esse possibile, quòd ex feminibus diversæ speciei fiat generatio; cui adhærent Conimbricenses Comment. in lib. 2. Physic. Arist. cap. 9. qu. 5. art. 3. & de hoc dubius remanet Cardan. lib. 14. de Variet. rer. cap. 77. in fine, nimis, ut ait, dissentientibus inter se genitalibus, tum forma totius, & pariendi tempore.

Nihilominus affirmare nos cogunt plura exempla: nam Grammaticus lib. 10. Arist. Danicæ; item Joannes Episc. Upsallens. & Olavus Magnus in Hist. Septentr. scribunt, Reges Danorum recognoscere suam progeniem ab Urlo, à quo compressa fuit Virgo pulcherrima, & ex eo genitus puer, fortissimus robore; qui factus vir, & uxore accepta genuit Trugillum Spragelex eximium Ducem: hic deinde Ultonem, Ullo postea Svenum, qui Daniæ Rex fuit, Nierimberg. lib. 5. Hist. Natur. cap. 6. prodidit, in Regno Pegù eam nationem ducere originem à Cane, qui ret habitum cum puella naufraga. In Hispania esse familiam appellatam De Marinis, quam dicunt, duxisse originem è Tritone concubente cum adolescentula, & nostris penè temporibus, Feminam deportatam ad Insulas lacertarum quosdam liberos è Simio sustulisse. Historiæ pariter referunt, Attilam Hunnorum Regem ortum ex muliere consputata à Cane. Plura alia novissima exempla de Simis masculis copulam carnalem habentibus cum mulieribus infra consignes Magni Regis Mogoli, & cum isdem filios generantibus narrat Gemellus nel Giro del Mondo part. 3. lib. 2. cap. 1. pag. 142. & seqq. His adde Fortianum Licetum d. lib. 2. de Monstris cap. 72. post medium, ubi ex fera masculo posse mulierem concipere, & parere vel purum hominem, vel totam feram, vel monstrum ex membris humanis, & ferinis compositum, juxta partes semineum mulieris, & feræ magis spirituosas; nec non imaginativam utriusque coeuntes.

In hoc dubio mihi videtur adhaerendum magis negativæ opinioni, & dicendum, quòd si coeat animal brutum cum muliere, nequaquam gigni posse hominem; certum est enim quòd virtus generandi hominem stat in Semine Viri, quòdquid sit de femine muliebri, quòd multi Moralitæ volunt non esse necessarium ad generationem. Diana part. 3. tract. 5. resol. 15. requiescente in Coordinato tom. 2. tract. 6. ref. 237. Igitur solum semen muliebri non potest generare hominem, & eò minùs commixtum cum femine bruti animalis, ut tenet Scotus in Physic. Cur. d. lib. 3. cap. 5. §. 3. Vers. Secundò, ex Torreblanca & Delrio ibi citatis. Ad exempla verò supra relata respondet, vel ea esse fabulosa, vel mistica, hoc est, ex fortitudine vel crudelitate, seu ira primi Parentis Regum Danorum, eum fuisse appellatum Ursum, quemadmodum Attilam ob altitiam, & vastitatem desertum fuisse cum facte canina, & generatum à Cane. Vel potius, (quod notatu est dignum) dicere possumus, eatenus mulieres compressas carnaliter ab aliquo bruti conceptisse, & peperisse hominem; quia, ante copulam brutalem, ipsæ mulieres coejerant cum viro, & semen humanum in utero receperant; ut opinioniones contrarias conciliando advertit Scotus d. lib. 5. cap. 30. §. 2. Vers. Accidit varia: ubi subdit, quòd semper in his casibus monstra effundentur, in quorum baptismo Parochi esse debent attenti indigolendo, an potiantur anima rationali. Hinc Gemellus ubi supra pag. 144. hæc notat. Egli si debon anche noto, come essendo nel Brasile una Donna stata

conosciuta da un Simione, è divenuta gravida a suo tempo partori un fanciullo con tutto le membra umane, ma pelosa; e che quantunque mulo faceva quanto se gli diceva. Sopra questo parto ebbero gran dispute i Padri Domenicani, ed i Gesuiti, se dar segli dovesse il Battesimo, o no? E conchiusero non esserne capace. E contra verò non minùs curiosam, accidit facile est diffinire, prout requirit sequens

DUBIUM XVII.

An ex Viro incubo, & bellua succuba oriatur Monstrum?

Affirmativam opinionem astrunt ea, quæ dicta sunt supra de Hippocentauris, genitis ex copula Vitorum cum equibus Magnetis; & quod asserunt Plutarchus de infante ei oblato, nato ex equa, imprægnata ab Agasone. Plinius Cratem Pastorem ex capella sustulisse filiam, homini, & capræ similem. Nierimberg. lib. 5. Hist. Nat. cap. 6. Asinam peperisse filiam humana effigie formosissimam. Item ab equa partu editam filiam Hippocentauri nomine; & apud Belgas vixisse virum satis piæm è vacca genitum. Eliau. lib. 6. Hist. Anim. cap. 41. Hircum ob rivalitatem in Urbe Sybari adolescentem Pastorem occidisse, quòd capram adamaret, & ei coiret: nam ex ea natus est Silvanus infans humana facie, sed caprina habens crura. Et Gregor. Tholosan. in Syntagm. Juris lib. 7. cap. 3. num. 9. Quòd viri Indorum sceleratissimi quidam cum feris coeunt, & inde mixtos, & semiferos esse partus, & hanc sententiam amplectitur Licetus d. lib. 2. cap. 69. 70. 71. & 72. absque hesitatione.

Ceterum in hoc dubio mihi verius videtur, ex bestialitate commissa inter virum, & belluam, quòd omnibus flagitiis nefandis est majus) non posse gigni hominem animæ rationali præditum, tum quia ex discrepantia semineum, & diversitate specierum generatio fieri impeditur; tum quia bellus non gestant sæctum debito tempore pro humani partus conditione, ut docet Aristot. lib. 4. de gener. anim. cap. 4. Credendum est quidem, monstra generari, aliquam apparentiam humanæ speciei habentia; sed non veros homines, quæ quidem monstra proveniunt non ex femine hominis bestialiter infuso in vulva belluina; sed ex femine bruti masculi, cum quo eadem bellua, vel parum ante, vel parum post coitum hominis, se copulaverit; & sic causa conceptionis in bellua erit semen belluinum; causa verò monstruositatis commixtio seminis humani; ut considerat Scotus d. lib. 3. cap. 5. §. 3. qui ibid. in addit. respondet cum Deusing. ad adducta exempla, dicens, vel esse commentitia, fabulosa, & non vera; vel partus à belluis effusus cum humana specie, non fuisse homines anima rationali informatos; sed brutos praeserentes speciem aliquam, seu venustatem humanam, cum aliqua articulatione vocis more Psycitarum; vel religiofitate more Elephantum; quapropter forent hæc monstra judicanda omninò incapacia Sacramenti Baptismi. Quòdquid sit de prædictis partibus monstris ex parentibus diversarum specierum, nos interpellat

DUBIUM XVIII.

An defectus naturales Patris, seu Matris, & eorum monstruositates transfundantur in filios?

Affirmativè respondet Licetus de Monstr. lib. 2. cap. 85. & Scotus in Physic. Cur. d. lib. 5. cap. 30. §. 3. Vers. Quod si uterque his verbis: Quod si uterque, aut alteruter saltem genitorum filio ali qua monstruositate est effectus, non dubium est, quin sequi

facti quoque eandem aliquando imprimant. Hinc cynocephali a cynocephalis; Sciopeides a Sciopeidibus; caudati a caudatis in aliquibus locis nesciebantur; & etiam nunc in Africa, ubi major est copia monstrorum animalium, frequentia similia generantur monstra a genitoribus videlicet monstris. His videntur duo addenda. Unum quod notat Petr. Gregor. Tolosan. *Synagma Jur. lib. 40. cap. 2. num. 14.* Videlicet Filios secundum Aristotelem à parentibus gigni, veluti ab ipsis inseparatos, adeo ut multi putarint, & mores patris, & corpoream formam infundi in corpus filii. Arist. 8. *Ethic.* & S. Thom. 1. *par. q. fin. art. 1.* Imò Tertullianus *lib. de anima* opinatus fuit, ex anima Patris deradi, & ex omnibus membris semen, ipsumque in generandum filium transfundi, quæ opinio rectè damnata fuit.

Alterum, quòd experientia quotidiana demonstrat in multis familiis esse infirmitates, & corporis vitia hæreditaria: sed hoc non est universaliter verum; imò satis rarum, tum circa corpora, quia multi Patres proceres staturæ generant filios pusillos; & vice versa filii proceres nascuntur ex pusillis genitoribus; tum circa mores animi, qui eminent sapientia; & è contra à Patribus eruditus, & eloquentissimis prodeunt nati delicti omni sapientia, & habilitate, ut de filiis Scipionis, Ciceronis, Herodis Attici, & aliorum testantur historici: nec mirum, ait Arist. in *Problemat. nam Meni viri præstanti, magis à natura sensus, carnisque remota, ac quasi suspensa, inopem ingenii conceptis genituram præstat.* Tandem pro complemento Monitorum videndum restat

DUBIUM XIX.

An ex feris diversæ speciei simul coeuntibus nascantur Monstra?

Affirmativè est respondendum; imò hanc esse præcipuam causam Monitorum, quæ Africa patit; scilicet ob frequentissimos carnales congressus, quos ad invicem habent feræ diversarum specierum, dum conveniunt simul ad aquas, quæ ibi raræ sunt, ut bibant, docet Arist. *lib. 2. de gen. animal. cap. 5.* & refert Licetus *d. lib. 2. cap. 68.* Illud autem est advertendum, quòd si feræ speciei diversæ coeant, aliquando ex earum coitu nascitur animal tertie speciei absque monstruositate; videlicet quando genitores non admodum discrepant inter se quò ad naturam, & semina utriusque congrua proportione coadunantur; ut fit, dum ex Equo, & Asina, vel ex Asino, & Equa nascitur mulus, vel ex cane, & lupo generatur lynx. Quòd si valde sint discrepantes bestia quò ad naturam, & semina belluina valde sint inter se incongrua; tunc nascuntur Monstra, ut ex feris Africanis Pantheris, Leopardis, Tigribus, & aliis; circa quæ non est nobis opus immorari, cum ea sint experta baptismo, & de eis videndum Scottus in *sua Physica Curiosa toto libro VIII.* in quo de singulari animalibus terrestribus luculentissimè agit. Et eruditè Licetus *d. lib. 2. cap. 68.*

DECISIO LII.

ARGUMENTUM.

Proponit præfens Decisio, quasi monstra, diversarum Mulierum monstruosa exempla: at præcipuè plurimum, quæ virtute, ac Sapientia consurunt. Et aliarum, quæ vitiosæ, vafraque fuerunt. Tandem dat decem Regulas observandas pro baptisimis monitorum.

SUMMARIUM.

1. Mulier, quæ contraxit 22. Matrimonia.
2. Mulieres Barbate.
3. Mulieres doctrina, ac Sapientia illustres.
4. Mulieres vafrae, & vitiosæ. Aliæ audientes Confessiones Sacramentales.
5. Regule servandæ pro baptizandis Monstris.

Hic esse deberet finis hujus tractatus de Monitoris; verum quia videtur esse magnum Monitorum reperire aliquam mulierem præditam insigni virtute, vel qualitate; idcirco examinandum remanet.

DUBIUM XX.

De quibusdam Mulieribus admirandis?

Pro conclusione eorum, quæ de Monitoris hucusque retulimus, non pigeat notare aliqua admiranda circa mulieres, quæ aliqui monstra naturæ (injuriòse tamen) appellantur. Scottus in *Physic. Cur. lib. 5. cap. 2.* Quædam fuit mulier experta duo, & viginti Matrimonia. Cæli Rhodigii *lib. 14. cap. 8.* Variis temporibus vitæ fuit Mulieres Barbate. Licetus *d. lib. 2. cap. 35.* Scottus in *Physic. Cur. lib. 3. cap. 32. §. 2.* ubi narrat miraculum S. Liberatæ, alias Uvilgefortis filie Regis Portugalie, cujus eximia pulchritudine accensus Pater, cum in uxorem sibi copulare volebat, & deficiente quocumque humano auxilio, ad reprimendum carnalem, & mox incestuosum futurum Patrem, & Maritum, recurrit ipsa ad Deum orans, ut à se pulchritudinem auferret, quòd obtinuit. Barba enim hispida, & proluxa mentum illius, genasque contexit undique. *Martyrol. Rom. 20. Julii.* Aliæ Virgo pulcherrima Abulensis nomine Paula, ut à violente Amasio eam insequente liberaretur, ingressa Oratorium S. Laurentii petit Divinam opem. En statim oritur in ejus maxillis, ac mento hispida Barba, sicque ejus mutatur aspectus, ut à lascivo ibi intrante non cognosceretur; & inde intacta discederet, & Dei servitio incolumis se manciparet. Ita Hier. à Basilica petri in *Ephemerid. Sacris die 20. Februarii pag. 420.* Aliæ mulieres evalerunt in litteris eruditissimæ. *Amphiclea* sub Plotino Magistro. *Astyoce* discipula Platonis: *Cebulolina* filia unius è septem Græcæ sapientibus. *Cornelia* Africani uxor, & Mater Græcorum. *Damones* Pythagoræ filia. *Zenobia* Regina Palmirenorum. *S. Catharina* Virgo, & *Martyr*, & aliæ plurimæ, quas coarctat Scottus *d. §. 3.* Item *Laura Veronensis*, quæ versus Sapphicos composuit, Epistolæ, & Orationes, græco, atque latino Idiome scripsit. *Cassandra Fidelis* doctissima, quæ publicam in hac Urbe Patavina disputationem edidit; & pulchrè versus Lyricos composuit. Accedit *Olivia Sabuco* Hispana celebris in Medicina, de qua *Leonardus à Capua Disc. 1. pag. 31.* Alias refert Scottus ubi supra, quibus omnibus præminet *Helena Cornelia* Nobilis Veneta hæc diebus, omnibus scientiis, & linguis præfulgens, Doctorali Laurea in nostro Archiepiscopio Philolophorum Patavino insignita, & Angelicis moribus ornata. Subsequuntur mulieres bellica fortitudine illustres tam antiquis, quàm modernis temporibus; sed illis relicta laus nostra tendat in illas, quæ hic Patavii præcipuè è familiis nobilibus Deum timent, Sacramenta Ecclesiæ frequentant, à mundanis ornatus abstinent, & Doctrinam Christianam tenero affectu filiolas pauperes docent; quia de his rectè dictum est: *Mulier timens Deum ipsa laudabitur.* Prov. 31. Et, *Fundamenta eterna super petram solidam; & mandata Dei in corde mulieris sanctæ.* Eccl. 26. Quialiam

DECISIO LII.

ARGUMENTUM.

Discutitur curiosus casus, An Mulier Hebræa gravidâ fugiens è stabulo Judæorum ob desiderium fidei Christianæ, & interempta à Judæo eam insequente, salva sit unâ cum prole, & tradenda Ecclesiasticæ Sepultura? Historiæ, & exempla de odio Judæorum in Christianos.

SUMMARIUM.

1. Volitionis, ac Nolitiois quale sit neutrum?
2. Fides ore confitenda, non solo corde tenenda.
3. Occisi in odium fidei sunt Martyres baptizati in eorum sanguine.
4. Voluntatis veræ signa quæ sint?
5. Judæi idem agere videntur cum Christianis, ac Diabolus cum maleficis.
6. Judæi cuiusdam Vocum occidendi odio Christianos.
7. Confessio fidei fieri potest voce, scripto, factò.

Corollarii loco pro conclusione tractatus Sacramenti Baptismi, venit discutendus sequens ultimus Casus. Hebræam Mulierem gravidam, fidei Christianæ cupidam, è stabulo Judæorum egressam, perdidit Sabbatharius insequitur; & ipso ferreo percussam interimivit. Queritur, an sit habenda tanquam baptizata? & ipsi, ac factus debeat Ecclesiastica Sepultura?

Disputationis gratia nonnulli dixerunt, utrumque posse negari: nam Primò hæc mulier hebræa, curpida fidei Christianæ, non videtur habuisse abolutam voluntatem, sed tale quale desiderium fidei Christianæ, quòd est quid neutrum inter volitionem, & nolitioem. Sed qui nec confertur, nec dissentit, & neutro modo se habet, atque est adultus, non est capax Sacramenti. Scottus in *4. d. 4. qu. 4. I. Eminentiss. Cardin. de Lauræa in 4. Sentent. tom. 1. de Sacrament. in genere disp. 11. n. 22.* Ergo prædicta mulier non erit habenda tanquam baptizata, & per consequens neque ipsi, neque factus danda erit Ecclesiastica Sepultura. Secundo, & quædo etiam hæc mulier habuisset in corde suo abolutam voluntatem fidei Christianæ, necesse erat, ut eam ore confiteretur, & explicitè peteret baptismum; nam, ut ait Apostolus *ad Rom. 10. Corde creditur ad Justitiam, ore autem confesso fit ad salutem.* Ubi Glossa interlinearis, *Ore, ait, post cordis fidem, aliàs non valet: nam paulò antè dixerat, si confitearis Dominum Jesum Christum, & in corde crederis, salvus eris.* Hinc Theodoretus *super eod. cap. 10. ad Rom. scriptit: Utrisque enim opus est, & Fide vera, ac firma: & confessione libera, ut coronetur fidei certitudo. Lingua clara, insignisque redatur, eundem veritatem predicans.* Sed hebræa ipsa nullam externam confessionem fidei fecit; quæ si habuit in corde, occultam retinuit; & potuit aufergere è stabulo Judæorum etiam ex causa humana, puta ex malis tractamentis ibi factis à marito Sabbathario. Ergo neque habenda, ut Christiana, neque concedenda Ecclesiastica Sepultura.

In contrarium tamen facta Veritas; nam & ipsa Mulier, & infans in ejus utero existens baptizata sunt baptismo Sanguinis, & dicuntur Martyres, quia in odium fidei fuerunt à perdidit Sabbathario intercepti. S. Thom. 2. 2. qu. 124. art. 1. *ad Primum.* Silvest. in *Verb. Baptismus 1. num. 2. ex Paludan. & aliis.* Cardin. Tolet. *lib. 2. cap. 22. num. 7.* Anton. Volpi in *Resolut. Moralib. Verb. Baptismus resoh. 3. num. 3.* Narbona de *Ætate quæst. 2. num. 19.* & idèd per Martyrium deletum est peccatum originale à Matre, & ejus prole; nec non actua-

rum mulierum sapientia, ac cælesti doctrina coruscantium notitiam habere cupit, legat scripturam R. P. M. Hier. Gratiani Carmelitæ Discalceati positam in fine Operum S. Terefiæ, post Sententiarum ejusdem Sandæ, pag. mihi 308. & 309. ubi plurimum doctissimarum Mulierum relationem facit.

Porro propriissimè inter Monstra referendæ veniunt Mulieres illæ vafrae, & vitiosæ, de quibus exempla adducit Barbofa in *Votis Consultivis tom. 1. lib. 2. Voto XIX. num. 49. & 50.* ibi à studiosis legenda. Prout etiam Mulieres illæ, quæ in Regione Mengrelia (quæ est antiqua Colchis) anno 1614. audiebant Sacramentales Confessiones, & alia Sacramenta Ecclesiæ ministrabant, ut novissimè notat Illustrissimus, ac Reverendissimus Episcopus Baptaglinus in suis aureis *Annalibus Sacerdotii, & Imperii d. Anno 1614. num. 28. pag. 243.*

Revertamur modò ad resolutionem nostri Casus conscientie; in quo queritur, *Quid agendum à Parocho, dum vocatur ad baptizandum Monstrum?* Nam pro resolutione dantur Sequentes Regule.

Prima: Quando certò constat, monstrum sub humana forma, quantumvis monstruosa, esse præditum anima rationali, baptizari potest, ac debet, etiam si conceptum fuisset ex muliere fucuba, & dæmone incubo; est enim capax gratiæ baptismalis, & peccato originali sedatum.

Secunda: Si dubitatur, an præditum sit Monstrum anima rationali, baptizari potest sub conditione. *Si es homo, ego te baptizo, &c.*

Tertia: Quando Monstrum est bicorpor, & sunt duo capita, vel duo pectora, duplici baptismo est opus, si æqualia sint; quòd si unum caput esse inferius, super eo sub conditione fiat baptismus.

Quarta: Tutius est in prædicto casu facere duo baptismata separata, quam unum baptismate Monstrum bicorpor abluere.

Quinta: Androgygni, seu Hermaphroditæ absque dubio baptizandi sunt.

Sexta: Pariter sunt baptismo digni, nascentes cum monstruositate in aliqua parte corporis, nempe caudati, auriti, astomi, brachistomi, elingues, & monoculi.

Septima: De Acephalis major est difficultas; idèd consulendi Medici, & observandi motus, & signa ad dignoscendum, an insit Anima rationalis.

Oitava: Monstra in corpore humano habentia caput bellinum, sunt veri homines, & idèd baptizandi; ut diximus de *Cynocephalis* *lib. 5.* Et si dubium sit de anima rationali, baptismus datur sub conditione. Nona: Centauri, Hippocentauri, Onocentauri, Satyri, Tritones, Nereides, Sirenes, & similia antropomorpha monstra non veniunt baptizanda; nisi facta adulta talia gesta darent intellectus, & rationis, ut animam rationalem possidere crederentur, quo casu sub conditione possent baptizari.

Decima: Partus effusi à bestia copulata cum viro; vel à muliere copulata cum bestia, juxta sententiam Scotti, non sunt baptizandi, quia in utroque casu ob diversitatem seminis homo generari non potest. Sed quia in *dub. 16.* diximus esse valde notandum, quòd mulier compressa à bestia potest generare monstrum ex præcedenti semine humano forsan recepto, vel post bestialitatem commissam statim recipiendo ex coitu cum viro; idèd etiam in hoc opus est multa prudentia in Parochis, ut observent, an sint indicia sufficientia animæ rationalis in ipso Monstro; tunc enim poterunt illud baptizare sub conditione ex *Postsevino de Offic. Curati cap. 6. n. ult. Gobato de Baptismo. tract. 2. à n. 274. usque 285. Laymano lib. 5. tract. 2. cap. 6. n. 13. Mastro in Theolog. Mor. disp. 17. n. 42. & ex Scotti in d. sua Physica lib. 5. in Appendic. cap. 4. qui, si casus occurrerent, esset consulendus, præter alios Moralistas, & Rituale Romanum in Rubric. de Baptismo; Quibus addo Eminentiss. Card. de Lauræa de Baptismo *disp. 15. num. 42.**

